

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžf/124/2013
Identifikačné číslo spisu:	6013200125
Dátum vydania rozhodnutia:	01.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6013200125.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci žalobcu: VanSan, s.r.o., Hrádza 65, Michalová, právne zastúpený JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátom, Gelnická 33, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/1264289/2012/5098 zo dňa 13. novembra 2012, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/12/2013-53 zo dňa 06. septembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/12/2013-53 zo dňa 06. septembra 2013 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a.

Žalobcovi právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1100301/1/1264289/2012/5098 zo dňa 13.11.2012, ako aj prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu v Banskej Bystrici č. 9600404/5/2169960/2012/Nepl zo dňa 10.08.2012. Daňový úrad Banská Bystrica týmto dodatočným platobným výmerom vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH alebo aj daň) za zdaňovacie obdobie júl 2010 v sume 53.925,80 € podľa § 44 ods. 6 písm. a/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom ku dňu vydania napadnutých administratívnych rozhodnutí (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.).

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že v napadnutých administratívnych rozhodnutiach chýba vyhodnotenie všetkých v konaní zisťovaných skutočností, ako aj úvaha, ktorou sa správny orgán

spravoval pri hodnotení dôkazov. Žalobca síce až na základe prvostupňového správneho rozhodnutia začal tvrdiť, že v danom prípade išlo o dodávku s montážou, čím diametrálne zmenil svoj postoj prezentovaný počas daňovej kontroly. Prvostupňové administratívne rozhodnutie však nevychádza z vyhlásenia k dodatku k protokolu, ale z niektorých vykonaných dôkazov a zisťovaní vykonaných počas daňovej kontroly, konkrétne z kúpnej zmluvy medzi žalobcom a jeho dodávateľom, z kúpnej zmluvy medzi dodávateľom žalobcu a českým dodávateľom a z nespornej skutočnosti, že prepravu stroja z Francúzska na Slovensko v roku 2010 zabezpečil na svoje náklady žalobca, a preto trpí takou istou vadou, ako druhostupňové správne rozhodnutie.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol. V prípade, ak by odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, navrhol aby žalobcovi neboli priznané trovy konania z dôvodu, že námietka ohľadom hodnotenia dôkazov bola uplatnená až v žalobe a nie v odvolacom konaní a žalovanému nebolo umožnené sa s ňou vysporiadať. Žalobca v odvolaní v administratívnom konaní nenamietal procesné vady rozhodnutia správcu dane (hodnotenie dôkazov, resp. odôvodnenie rozhodnutia), ale len nesprávne právne posúdenie predmetného zdaniteľného plnenia (nadobudnutie obrábacieho centra T812), čím ustálil procesné konanie v rámci odvolacieho konania, ako aj konania správcu dane. Preto žalovaný vo svojom rozhodnutí zosumarizoval skutkový stav zistený správcou dane a vysporiadal sa so všetkými námietkami žalobcu, uplatnenými v odvolaní. Na ustanovenie § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. poukázal žalobca v podanej žalobe všeobecne (nekonkretizoval o aké hodnotenie dôkazov ide). Keďže na to žalobca poukázal až v súdnom konaní, daňové orgány sa s tým nemohli vysporiadať v rámci daňového konania a nemôže byť súdom táto skutočnosť pripísaná na ich ľarchu zrušením rozhodnutí a zaviazaním platenia trov súdneho konania. Odhliadnuc od uvedeného žalovaný pri rozhodovaní mal zistený skutkový stav úplne a rozhodnutia daňových orgánov sú dostatočne odôvodnené. Žalovaný vyhodnotil všetky dôkazy, inak by nemohol dospieť k právnomu záveru uvedenému v napadnutom rozhodnutí. Žalovaný ako aj správca dane vyhodnotil pri posudzovaní spornej veci všetky dôkazy, ktoré vyšli najavo, zápisnice, zmluvy aj samotné vyjadrenie žalobcu k protokolu, v ktorom jednoznačne sám uviedol, že v tomto prípade bol stroj dovezený a kompletne pripravený na použitie a nebola potrebná žiadna montáž. V tomto prípade teda nešlo o dodanie tovaru v zmysle § 13 ods. 1 písm. b/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v kontrolovanom zdaňovacom období (ďalej len zákon č. 222/2004 Z.z.). Žalovaný v rozhodnutí aj uviedol, ako mal predmetný obchod vyzeráť, aby bol v súlade so zákonom č. 222/2004 Z.z.

Žalobca podal dňa 31.01.2013 proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného podnet v zmysle § 77 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 563/2009 Z.z.) na preskúmanie mimo odvolacieho konania, ktorý bol odstúpený na Ministerstvo financií Slovenskej republiky, ďalej len Ministerstvo financií SR. Tento podnet bol identický s podanou žalobou. Ministerstvo financií SR dospelo k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nie je vydané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, a preto nie sú podľa § 77 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z.z. dôvody na jeho zmenu alebo zrušenie.

Z vyjadrenia konateľa žalobcu Ing. Ladislava Dikasa k protokolu z kontroly, ako aj z dokazovania správcu dane vyplýva, že v tomto prípade bol stroj dovezený kompletne pripravený na použitie a nebola potrebná žiadna montáž alebo inštalácia, a teda nešlo o dodanie tovaru v zmysle § 13 ods. 1 písm. b/ zákona č. 222/2004 Z.z. Prepravu zariadenia z Francúzska do tuzemska zabezpečil žalobca, ako konečný príjemca zariadenia, potom miesto dodania tovaru spojené s jeho prepravou prislúcha zmluvnému vzťahu medzi daňovým subjektom E. B., ako dodávateľom tovaru a žalobcom, ako kupujúcim. V prípade dodávok tovaru v rámci Spoločenstva, keď je tovar fyzicky prepravený z jedného členského štátu do iného členského štátu, deň dodania tovaru oslobodeného od dane neovplyvňuje skutočnosť, že pred dodaním tovaru bol budúcim kupujúcim zaplatený preddavok. Dodanie tovaru z Francúzska má byť daňovým subjektom E. B., oslobodené od dane podľa predpisov platných vo Francúzsku a žalobca má mať v tuzemsku nadobudnutie tovaru, keď dôjde k fyzickej preprave

zariadenia z Francúzska do tuzemska žalobcom. Nadobúdateľovi má vzniknúť daňová povinnosť podľa § 20 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z.

Výrobca zariadenia mal toto zariadenie fakturovať českej spoločnosti FLADA, s.r.o., so sadzbou dane platnou vo Francúzsku, keďže tam je miesto dodania tovaru bez jeho prepravy (daň sa vysporiada vo Francúzsku, čím je zachovaná zásada neutrality dane) a rovnako česká spoločnosť FLADA, s.r.o., pri predaji tohto zariadenia bez prepravy daňovému subjektu E. B. mala postupovať podľa zákona o dani z pridanej hodnoty platného vo Francúzsku (daň sa vysporiada vo Francúzsku, čím je zachovaná zásada neutrality dane). Česká spoločnosť FLADA, s.r.o., ako aj Roman Hovorka mali mať vo Francúzsku registračnú povinnosť. Daňový subjekt E. B. mal určiť miesto dodania zariadenia i s jeho prepravou pre žalobcu vo Francúzsku, kde sa mal aj zaregistrovať ako plátcu pre DPH a preto malo byť dodanie tovaru pre žalobcu oslobodené od DPH. Následne žalobca má v tuzemsku z takto nadobudnutého tovaru z iného členského štátu Európskej únie daň priznať a hneď aj odpočítať, t.j. dôjde k tzv. samozdaneniu - daň sa vysporiada na Slovensku, a tak je zachovaná zásada neutrality dane.

E. B. nebol podľa § 69 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. povinný platiť daň v Slovenskej republike, pretože nedodal tovar v tuzemsku (dodal ho oslobodený od dane podľa IČ DPH Francúzska, a to na území iného členského štátu) a zároveň mu nevznikla daňová povinnosť v tuzemsku z dôvodu prijatia platby pred dodaním tovaru podľa § 19 ods. 4 zákona č. 222/2004 Z.z. Uvedený spôsob obchodu s predmetným tovarom je v súlade so zákonom č. 222/2004 Z.z. a Smernicou Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (ďalej len Smernica 2006/112/ES) v prípade zdanieľných obchodov v rámci Európskej únie a vysporiadania dane voči štátnemu rozpočtu toho štátu, ktorý je miestom konkrétneho zdanieľného obchodu. Žiadne iné konanie nie je v súlade s vyššie uvedeným. Z uvedených dôvodov nebol postup žalobcu v súlade so zákonom č. 222/2004 Z.z. a Smernicou 2006/112/ES a nevznikol mu nárok na odpočítanie dane. Daňové orgány postupovali v súlade s § 2 a § 29 zákona č. 511/1992 Zb., keď na základe zhodnotenia všetkých dôkazov, ktoré zaobstarali v súlade s § 29 zákona č. 511/1992 Zb. dospeli k záveru o nedodržaní podmienok v zmysle zákona č. 222/2004 Z.z. v predmetnom zdaňovacom období. Vychádzali zo základných zásad daňového konania upravených v § 2 zákona č. 511/1992 Zb., dostatočne zistili skutkový stav, jednotlivé dôkazy hodnotili podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliadli na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

III.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici potvrdil a žalovaného zaviazal na úhradu trov odvolacieho konania vo výške 165,56 €. Uviedol, že z napadnutých rozhodnutí vyplýva, že správca dane a žalovaný vychádzali len z kúpnej zmluvy medzi E. B. a žalobcom a z priložených faktúr, z ktorých nevyplyva, že by mal E. B. vykonať aj montáž strojného zariadenia v priestoroch žalobcu. Správca dane mal však k dispozícii aj ďalšie dôkazy, ktoré síce uvádza v napadnutom rozhodnutí, avšak nie je zrejmé, ako ich vyhodnotil a ako na ne prihliadol. Montáž, resp. inštalácia zariadenia do funkčného celku vyplýva z viacerých ustanovení zmluvy medzi E. B. a jeho dodávateľom, spoločnosťou FLADA, s.r.o., a montáž a inštaláciu zariadenia zamestnancami spoločnosti THIBAUT v sídle žalobcu potvrdil aj E. B.. Správca dane a žalovaný výslovne uvádzajú, že montáž zariadenia do funkčného celku bola vykonaná spoločnosťou THIBAUT priamo u žalobcu. Správca dane tak nepostupoval podľa § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., pretože dôkazy nevyhodnotil v ich vzájomnej súvislosti a neprihliadol na všetko, čo vyšlo najavo.

Pri vypracovaní odvolania žalobca vychádzal z predloženej kúpnej zmluvy medzi E. B. a žalobcom, z ktorej vyplývalo, že predmetom zmluvy je dodávka a montáž technológie na opracovanie kameňa. Pri nazretí do spisu u správcu dane bolo zistené, že zmluva, ktorou disponuje správca dane neobsahuje uvedené ustanovenia (čl. I bod 9 žaloby). Z uvedeného dôvodu bola čiastočne zmenená argumentácia žalobcu v žalobe. Žalobca poukázal aj na rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 6Sžf/8/2010 zo dňa 31.05.2011, 5Sžf/69/2011 zo dňa 30.04.2011, 4Sžf/43/2012 zo dňa 18.06.2013 z ktorých vyplýva, že

zásadne je prípustné uplatniť v správnej žalobe aj právne námietky, ktoré neboli vznesené v správnom odvolacom konaní. Zo žiadneho ustanovenia O.s.p. nevyplýva obmedzenie žalobcu uviesť v žalobe len tie skutočnosti, ktoré uplatňoval v konaní pred správnym orgánom, rozhodujúce je iba to, či rozhodnutím a postupom správneho orgánu bol žalobca ukrátený na svojich právach (§ 250 ods. 2 O.s.p.). Uvedené obmedzenie nevyplýva ani z ustanovenia § 250j O.s.p., ktoré pri úvahách, ako má súd o žalobe rozhodnúť, mu nedáva možnosť zobrať do úvahy tú skutočnosť, že žalobca v priebehu správneho konania prípadne neuviedol všetky skutočnosti významné pre rozhodnutie vo veci. Podľa ustanovenia § 250j ods. 1 O.s.p. súd skúma rozhodnutie a postup správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Žalobca v žalobe, nie v odvolaní vymedzil rámec prieskumnej povinnosti súdu, ktorá mu vyplýva z uvedeného ustanovenia O.s.p. Pokiaľ žalobca v žalobe oponoval aj námietkami skôr neuplatnenými v rámci odvolacieho správneho konania, bolo povinnosťou prvostupňového súdu sa týmito náležite vysporiadať.

Podľa ustanovenia § 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb., podľa ktorého mal postupovať správca dane pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane. Uvedenú zásadu daňového konania musia daňové orgány aplikovať bez ohľadu na vyjadrenie žalobcu, že stroj bol dovezený kompletne pripravený na použitie a nebola potrebná žiadna montáž. Žalobca uvádza, že od konateľa žalobcu nie je možné spravodlivo očakávať, aby sa vedel podrobne orientovať v oblasti komplikovaného systému DPH, aby presne identifikoval a rozlišoval jednotlivé atribúty tejto právnej úpravy a aby si uvedomoval prípadné dôsledky svojich nepresných vyjadrení na posúdenie vecí samej správcom dane.

Z čl. I bod 1 zmluvy medzi E. B. a jeho dodávateľom FLADA, s.r.o., vyplýva, že FLADA, s.r.o., sa zaväzuje zabezpečiť pre objednávateľa odbornú technickú pomoc výrobcu pri montáži, teda umiestnenia predmetného strojného zariadenia v mieste sídla objednávateľa, pri jeho zostavení a uvedení do prevádzky. O inštalácii zariadenia sa mal urobiť zápis. V čl. II bod 1 predmetnej zmluvy sa okrem iného uvádza, že cena obsahuje aj účasť personálu, minimálne jedného servisného montážneho technika výrobcu v mieste realizácie dodávky predmetu zmluvy. O montáži a inštalácii predmetu zmluvy sa uvádza aj v čl. IV, čl. V a v čl. VI zmluvy. Montáž a inštaláciu zariadenia zamestnancami spoločnosti THIBAUT v sídle žalobcu potvrdil aj E. B.. Ani zásada formulovaná v ustanovení § 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. daňovým orgánom neumožňuje vykladať úmysel konajúcej osoby inak, ako tento úmysel vykladala strana, ktorej bol určený. Z obsahu spisu je zrejmé, že dodanie technológie E. B. pre žalobcu bolo spojené s inštaláciou alebo montážou, a to aj napriek tomu, že táto skutočnosť v zmluve nie je výslovné uvedená.

Podnet Ministerstvu financií SR bol podaný z dôvodu možnosti urovnania sporu mimosúdnu cestou. Táto skutočnosť bola oznámená aj krajskému súdu v čl. II. žaloby. V prípade kladného rozhodnutia o podnete by bola žaloba vzatá späť. Aj napriek názoru Ministerstva financií SR krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie sú nezákonné, a preto ich podľa ustanovenia § 250j ods. 2 O.s.p. zrušil a vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca videl nezákonnosť napadnutých rozhodnutí aj v nesprávnej aplikácii hmotnoprávneho predpisu, v danom prípade zákona č. 222/2004 Z.z. Poukázal na ustanovenie § 13 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. Dodanie tovaru spojeného s inštaláciou alebo montážou podľa § 13 ods. 1 písm. b/ zákona č. 222/2004 Z.z. dodávateľom alebo na jeho účet je vždy spojené s odoslaním alebo prepravou. Z ustanovenia § 13 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. však vyplýva, že v prípade, ak je dodanie tovaru spojené s inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet, pre určenie miesta dodania tovaru nie je rozhodujúce, kde sa tovar nachádza v čase, keď sa odoslanie alebo preprava začína uskutočňovať.

Voľba druhu dôkazného prostriedku závisí od otázky, ktorú treba objasniť. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti, ktoré pre konkrétne rozhodnutia nemajú žiadny právny význam, na druhej strane je však nutné starostlivo zhodnotiť skutočnosti, ktoré právny význam pre posúdenie vecí majú. V danom prípade bolo potrebné objasniť, či dodanie tovaru bolo spojené s jeho inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet v inom členskom štáte, než je členský štát dodávateľa. Ak sa objasnilo, že v danom prípade bolo dodanie tovaru spojené s jeho inštaláciou alebo montážou, potom bolo

bezpredmetné skúmať, kde sa začala preprava tovaru a kto ju uskutočňoval.

Podľa žalobcu pre objasnenie zásadnej otázky predmetu sporu je potrebné vychádzať zo zmluvy medzi spoločnosťou FLADA, s.r.o., ako dodávateľom a E. B. ako kupujúcim z 19.08.2009. Zo zmluvy úplne jednoznačne vyplýva, že dodanie strojného zariadenia je spojené s inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet. Miestom, kde má byť tovar inštalovaný alebo zmontovaný je iný členský štát (Slovenská republika), než je členský štát dodávateľa (Česká republika). Montáž a inštaláciu zariadenia vykonali zamestnanci spoločnosti THIBAUT priamo u žalobcu, teda v inom členskom štáte, než je členský štát dodávateľa. Nie je podstatné, že montáž a inštalácia sa neuskutočnila v sídle objednávateľa, ale priamo u žalobcu.

Keďže miestom dodania tovaru E. B. nebolo Francúzsko, ale podľa § 13 ods. 1 písm. b/ zákona č. 222/2004 Z.z. miestom dodania tovaru bolo Slovensko a E. B. nie je zahraničnou osobou, podľa ustanovenia § 69 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. vznikla mu preto povinnosť platiť DPH. Podľa ustanovenia § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. Žalobcovi tak v zmysle § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. vzniklo právo odpočítať daň z tovaru dodaného E. B., pretože jemu vznikla daňová povinnosť.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu administratívneho a súdneho spisu odvolací súd zistil, že u žalobcu bola v termíne od 14.11.2011 do 31.07.2012 vykonaná daňová kontrola na DPH za zdaňovacie obdobia január až december 2010, o výsledku ktorej bol vyhotovený protokol č. 9600404/5/1198151/2012 zo dňa 22.06.2012, ktorý bol so žalobcom prerokovaný a doručený dňa 31.07.2012.

Žalobca si uplatnil odpočítanie dane z pridanej hodnoty:

- z faktúry č. 246/2009 zo dňa 16.09.2009 za dodávku obrábacieho centra T812 v zmysle kúpno-predajnej zmluvy zo dňa 20.11.2008 od dodávateľa E. B. v celkovej sume 168.872,90 €,
- z faktúry č. 263/2009 zo dňa 30.09.2009 za zariadenie obrábacieho centra T812 s príslušenstvom od dodávateľa E. B. v celkovej sume 168.872,90 €.

Dodávateľ E. B. vystavil žalobcovi v mesiaci september štyri preddavkové faktúry, ktoré žalobca uhradil bankovým prevodom. Následne na to dodávateľ vystavil žalobcovi za dodávku strojného zariadenia dve riadne faktúry, v ktorých bol vykonaný odpočet preddavkov. Z vyjadrení dodávateľa vyplýva, že predmetné strojné zariadenia inštalovali Francúzi, firma THIBAUT priamo u žalobcu. Správca dane dospel k záveru, že v zmluve uzatvorenej medzi spoločnosťou FLADA, s.r.o., identifikovanou pre daň v Českej republike (dodávateľ predmetného zariadenia vyrobeného vo Francúzsku) a E. B. bolo dohodnuté, že dohodnutá cena zahŕňa i účasť montážneho technika výrobcu v mieste realizácie dodávky, avšak v danom prípade nešlo o dodanie tovaru s jeho montážou dodávateľom, keďže prepravu zariadenia vykonal posledný odberateľ v reťazci, t.j. žalobca.

Rovnako ani z kúpno-predajnej zmluvy uzatvorenej dňa 20.11.2008 medzi E. B. a žalobcom nevyplývalo, že by mal E. B. vykonať aj montáž strojného zariadenia v priestoroch žalobcu. Predmetom tejto zmluvy bolo len dodanie technológie. Predmetom dohodnutých zmluvných vzťahov bolo dodanie tovaru, ktorý sa mal prepraviť od výrobcu vo Francúzsku do priestorov žalobcu. Miesto dodania predmetného tovaru spojené s jeho prepravou prislúcha zmluvnému vzťahu medzi E. B. ako dodávateľom tovaru a žalobcom,

ako kupujúcim. To znamená, že v prípade, ak nejde o dodanie tovaru spojené s montážou dodávateľom alebo na jeho účet, výrobca zariadenia má toto zariadenie fakturovať českej spoločnosti FLADA, s.r.o., so sadzbou dane platnou vo Francúzsku, keďže tam je miesto dodania tovaru bez jeho prepravy a rovnako táto česká spoločnosť mala pri predaji strojného zariadenia postupovať podľa zákona o dani z pridanej hodnoty platného vo Francúzsku.

Správca dane na základe takto zisteného skutkového stavu dospel k záverom, že miesto dodania tovaru podľa miesta, kde je tovar zmontovaný sa určuje len vtedy, ak je dodanie tovaru spojené s montážou dodávateľom alebo na jeho účet. Z vyjadrenia konateľa žalobcu vyplynulo, že prepravu zariadenia z Francúzska do tuzemska zabezpečil žalobca, ako konečný príjemca zariadenia, a tak miesto dodania tovaru spojené s jeho prepravou prislúcha zmluvnému vzťahu medzi daňovým subjektom E. B. a žalobcom. Dodanie tovaru od dodávateľa daňového subjektu E. B. z Francúzska má byť preto oslobodené od dane z pridanej hodnoty a žalobcovi ako nadobúdateľovi predmetu kúpy vzniká daňová povinnosť podľa § 20 zákona č. 222/2004 Z.z.

Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.).

Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.).

Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (§ 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.).

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 13 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. miestom dodania tovaru

- a) ak je dodanie tovaru spojené s odoslaním alebo prepravou tovaru, je miesto, kde sa tovar nachádza v čase, keď sa odoslanie alebo preprava tovaru osobe, ktorej má byť tovar dodaný, začína uskutočňovať, s výnimkou podľa písmena b), odseku 2 a § 14,
- b) ak je dodanie tovaru spojené s inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet, je miesto, kde je tovar inštalovaný alebo zmontovaný,
- c) ak je dodanie tovaru bez odoslania alebo prepravy, je miesto, kde sa tovar nachádza v čase, keď sa jeho dodanie uskutočňuje,
- d) pri dodaní tovaru na palubách lietadiel, lodí a vlakov počas časti osobnej dopravy na území Európskej únie je miesto, kde sa osobná doprava začína,
- e) pri dodaní plynu prostredníctvom sústavy zemného plynu, ktorá sa nachádza na území Európskej únie, alebo siete, ktorá je k takejto sústave pripojená, pri dodaní elektriny a pri dodaní tepla alebo chladu prostredníctvom teplárenských sietí alebo chladiarenských sietí obchodníkovi je miesto, kde obchodník má sídlo, miesto podnikania alebo prevádzkareň, pre ktorú sa uvedený tovar dodáva, alebo ak obchodník nemá takéto miesto, je miestom dodania tovaru jeho bydlisko alebo miesto, kde sa obvykle zdržiava;

obchodníkom na účely tohto ustanovenia je zdaniteľná osoba, ktorej hlavnou činnosťou vo vzťahu ku kúpenému plynu, elektrine, teplu alebo chladu je ich ďalší predaj a ktorého vlastná spotreba týchto tovarov je zanedbateľná,

f) pri dodaní plynu prostredníctvom sústavy zemného plynu, ktorá sa nachádza na území Európskej únie, alebo siete, ktorá je k takejto sústave pripojená, pri dodaní elektriny a pri dodaní tepla alebo chladu prostredníctvom teplárenských sietí alebo chladiarenských sietí inej osobe ako obchodníkovi podľa písmena e/ je miesto, kde zákazník skutočne využije a spotrebuje tento tovar; ak zákazník skutočne nespotrebuje tento tovar alebo jeho časť, považuje sa tento nespotrebovaný tovar za využitý a spotrebovaný v mieste, kde má tento zákazník sídlo, miesto podnikania alebo prevádzkareň, pre ktorú sa tento tovar dodáva, alebo ak zákazník nemá takéto miesto, považuje sa tento nespotrebovaný tovar za využitý a spotrebovaný v mieste jeho bydliska alebo v mieste, kde sa obvykle zdržiava.

Podľa § 19 ods. 4 zákona č. 222/2004 Z.z. ak je platba prijatá pred dodaním tovaru alebo služby, vzniká daňová povinnosť z prijatej platby dňom prijatia platby.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. daňová povinnosť pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu vzniká

a) 15. deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, keď sa uskutočnilo nadobudnutie tovaru, alebo

b) dňom vyhotovenia faktúry, ak bola faktúra vyhotovená pre nadobúdateľa tovaru pred 15. dňom podľa písmena a/.

Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 51 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak ,

a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71,

b) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. b/ je daň uvedená v záznamoch podľa § 70,

c) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. c/ má faktúru od dodávateľa z iného členského štátu a v prípade premiestnenia tovaru platiteľa z iného členského štátu do tuzemska doklad o premiestnení tovaru,

d) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. d/ má dovozný doklad potvrdený colným orgánom, v ktorom je platiteľ uvedený ako príjemca alebo dovozca.

Podľa § 69 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. platiteľ, ktorý dodáva tovar alebo službu v tuzemsku, je povinný platiť daň.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotno-právnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon č. 511/1992 Zb. obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie (§ 29 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov (§ 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.).

Senát odvolacieho súdu sa nestotožnil s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa. Správca dane ako aj žalovaný posúdili predložené dôkazy, ako aj vyjadrenia konateľa žalobcu, z ktorých vyplynulo, že dodané strojné zariadenie nebolo montované, ale tento tovar bol dovezený do sídla žalobcu a bol pripravený na použitie. Z vyjadrenia konateľa žalobcu k protokolu prevzatého dňa 13.07.2012, jednoznačne vyplýva, že nebola potrebná žiadna montáž stroja. Stroj je jeden celok, ktorý nie je potrebné zmontovať, po dovezení bolo potrebné pripojiť vodu a elektrinu a nič iné sa so strojom nerobilo. Pre

žalobcu bol dodávateľom stroja E. B. a nie spoločnosť THIBAUT a ani spoločnosť FLADA, s.r.o.,.

Na podklade uvedeného preto podľa názoru najvyššieho súdu neobstoí obrana žalobcu, že je potrebné pre správne posúdenie veci, aby sa aj konateľ žalobcu nevyhnutne vedel podrobne orientovať v oblasti komplikovaného systému DPH a aby presne identifikoval a rozlišoval jednotlivé atribúty tejto právnej úpravy tak, ako to uvádza právny zástupca žalobcu v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného. V tomto prípade je potrebné podľa odvolacieho súdu vychádzať predovšetkým zo zisteného skutkového stavu veci. Konateľ žalobcu vo svojom vyjadrení k protokolu popísal, ako skutočne došlo k dodaniu tovaru, čo správca dane, ako aj žalovaný dostatočným spôsobom vyhodnotili a v napadnutých rozhodnutiach aj odôvodnili.

Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti, ktorá pre správcu dane v daňovom konaní ustanovuje povinnosť postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Záver, ktorý bol zo zistených skutkových okolností v daňovom konaní ustálený zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade s hmotno-právnymi ustanoveniami zákona č. 222/2004 Z.z. K rovnakému záveru dospelo aj Ministerstvo financií SR, ktoré prešetrilo podnet žalobcu a dospelo k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi.

V predmetnom prípade dodávateľ žalobcu nebol povinný platiť daň, keďže tovar nebol dodaný v tuzemsku a z predložených listinných dôkazov - Kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 20.11.2008 jednoznačne vyplýva, že nejde o dodanie tovaru spojené s inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet. Z predložených dokladov, ani z predloženej Kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 20.11.2008 nevyplynulo, že by dodávateľ E. B. mal vykonať alebo zabezpečiť aj montáž strojného zariadenia. Predmetom zmluvy bolo len dodanie zariadenia.

Samotná montáž, resp. inštalácia zariadenia do funkčného celku vyplýva len z viacerých ustanovení zmluvy, ktorej účastníkom nebol žalobca, ale jeho dodávateľ E. B. so spoločnosťou FLADA, s.r.o., preto montáž a inštaláciu zariadenia zamestnancami spoločnosti THIBAUT v sídle žalobcu, ktorú síce potvrdil aj E. B., nemožno v danej daňovej veci vyhodnotiť v prospech žalobcu, keďže v tomto prípade k dodávke predmetného zariadenia - stroja pre žalobcu, prišlo mimo územia Slovenskej republiky a nie tak, ako sa to snažil žalobca obhájiť až v podanej žalobe a nie pred správcou dane, teda jeho montážou na území Slovenskej republiky.

Podľa názoru odvolacieho súdu správca dane a žalovaný sa dostatočným spôsobom vysporiadali s námietkami žalobcu. Skutkový stav zistený správcou dane a žalovaným bol podľa názoru senátu odvolacieho súdu dostatočne preukázaný a v rozhodnutiach náležite odôvodnený. Žalobca mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým zisteniam správcu dane a zaujať k nim stanovisko.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu podľa § 220 O.s.p. v spojení s § 250a ods. 3 veta druhá O.s.p. a žalobu žalobcu zamietol, keďže žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade s právnymi predpismi.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi trovy konania na náhradu nepriznal, keďže v konaní

nebol úspešný.

V senáte rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.